

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu **M. M., príspevková organizácia**, so sídlom Š., X. M., IČO: X., zastúpeného J. J. S., P., advokátom, so sídlom J., X. K., proti žalovanému **Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom Lazovná ulica 63, Banská Bystrica, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. I 233/6101-38053/2009/992517-r z 25. marca 2009 a rozhodnutia č. I/223/9949-61818/2009/992517-r zo 17. júna 2009, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 7S/52/2009-71 z 21. septembra 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 7S/52/2009-71 z 21. septembra 2011, **potvrďuje**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. I 233/6101-38053/2009/992517-r z 25. marca 2009, ktorým potvrdil dodatočný platobný výmer DÚ Moldava nad Bodvou č.

711/230/25088/08/Šir z 30. decembra 2008 a ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie I. štvrťrok 2002 vo výške 5002,48 Euro a rozhodnutia žalovaného č. I/223/9949-61818/2009/992517-r zo 17. júna 2009, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer DÚ Moldava nad Bodvou č. 711/230/3097/09/Sir z 3. marca 2009, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie III. štvrťroku 2003 v sume 5030,80 Euro.

Z pohľadu krajského súdu predmetom preskúmania námietok žalobcu bolo zistiť, či sa správne orgány dostatočne vysporiadali s otázkou delenia príjmov príspevkovej organizácie podliehajúcej článku 3 zakladateľskej listiny a uzneseniu Mestského zastupiteľstva v Medzeve č. 14/1991/1 zo dňa 29. decembra 1999, teda, či činnosti, ktoré príspevková organizácia vykonávala, je možné zaradiť medzi verejnoprospešné činnosti alebo podnikateľské činnosti a či podliehali režimu DPH.

Krajský súd pri rozhodovaní vychádzal z obsahu administratívnych spisov a z obsahu faktúr vystavených žalobcom pre odberateľov na základe ním poskytovaných služieb a zistil, že žalobca okrem verejnoprospešných prác vykonávaných ako príspevková organizácia zriadená obcou, taktiež vykonával i podnikateľskú činnosť, ktorá mala byť predmetom určenia daňovej povinnosti na DPH. Žalobca si ako platiteľ DPH v sporných zdaňovacích obdobiach (I. štvrťrok 2002 a III. štvrťrok 2003) uplatnil nárok na odpočet DPH za prijaté zdaniteľné plnenia, došlé faktúry za dodávku plynu od dodávateľa S., A., nákup tuhých palív a za práce vykonané v kotolni a prijaté v plnej výške na vstupe, čím deklaroval, že použil prijaté plnenia na svoje uskutočnené zdaniteľné plnenia, pričom uplatnil daň z pridanej hodnoty len k faktúram, ktoré boli vystavené pre odberateľa O. M. a bytové hospodárstvo M. a pri ich dodaní žalobcovi vznikla daňová povinnosť DPH na výstupe, nakoľko na výzvu správcu dane nešpecifikoval charakter poskytovaných dodávok tepla a teplej úžitkovej vody vo vzťahu k hlavnej činnosti alebo podnikateľskej činnosti žalobcu, a to predovšetkým na strediskách č. X., X., X., X. a X.. Správca dane v rámci kontroly DPH za zdaňovacie obdobia I. štvrťrok 2002 a III. štvrťrok 2003 na základe vyfakturovaných dodávok a služieb vyseletoval podľa charakteru služieb poskytnutých žalobcom a charakteru odberateľov verejnoprospešné a podnikateľské činnosti žalobcu a na základe tejto úpravy bola žalobcovi dorubená daňová povinnosť. Podľa zistenia správcu dane pod podnikateľské činnosti bolo potrebné zaradiť výkon stavebných prác, poskytovanie stavebných služieb, odvoz a likvidáciu odpadu vykonaných mimo obvodu Mesta Medzev, nakoľko príspevková organizácia zriadená za účelom výkonu verejnoprospešných činností pre mesto ako

zriaďovateľa realizuje svoju hlavnú činnosť na zabezpečenie potrieb mesta a jeho obyvateľov.

Vo vzťahu k uplynutiu prekluzívnej lehoty na vyrubenie DPH krajský súd zaujal stanovisko, že nedošlo k zániku práva na vyrubenie DPH za predmetné zdaňovacie obdobia podľa § 45 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. mohla uplynúť za I. štvrťrok 2002 až po uplynutí roku 2008 a za III. štvrťrok až v po uplynutí roku 2009.

Taktiež správca dane vykonal v roku 2008 daňovú kontrolu na DPH za predmetné zdaňovacie obdobie v súlade so zákonom a nebola tu prekážka nesplnenia podmienok na výkon opakovanej daňovej kontroly za rovnané zdaňovacie obdobie, nakoľko žalobou napadnuté dorubenie daňovej povinnosti vzišlo z výsledkov daňovej kontroly, ktorá prebehla v rámci výkonu riadneho opravného prostriedku, ktorým je odvolacie konanie v súlade s ustanovením § 15b ods. 3 písm. a/ zákona o správe daní a poplatkov.

Krajský súd považoval námietky žalobcu o nepreskúmateľnosti a zmätočnosti rozhodnutí správneho orgánu a odvolacieho orgánu z dôvodu nedostatku právnych a skutkových dôvodov za neopodstatnené, nakoľko podľa názoru súdu bol v napadnutých rozhodnutiach druh podnikateľských činností žalobcu riadne vymedzený a konkretizovaný podrobným výpočtom dodávateľsko-odberateľských faktúr uvedených ako prílohy k napadnutým rozhodnutiam správneho orgánu prvého stupňa, čo zodpovedalo riadnemu odôvodneniu rozhodnutia.

Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach žalobca podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Podľa názoru žalobcu napadnutý rozsudok krajského súdu je zmätočný a nepreskúmateľný, nakoľko výroková časť hovorí o zamietnutí žaloby v jednotnom čísle a záhlavie obsahuje len číselné označenie jedného rozhodnutia zo 17. júna 2009 a z odôvodnenia je zrejme, že ide o dve rozhodnutia žalovaného a podľa jeho názoru je teda zřejmé, že už toto samo osebe je dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie mu vec na ďalšie konanie.

Žalobca sa nestotožnil s konštrukciou, podľa ktorej rozdielnosť posudzovania zdaniteľných plnení v rámci jednotlivých daňových kontrol je opodstatnená posúdením otázky, či v danom prípade ide alebo nejde o zdaniteľné plnenie (či podliehajú alebo nepodliehajú dani).

Žalobca v odvolaní taktiež namieta, že sa krajský súd vôbec nezaoberal koeficientom výkonu činnosti v nadväznosti na rozdelenie charakteru činností vykonávaných žalobcom. Podľa názoru žalobcu, vzhľadom na zmiešaný charakter činností vykonávaných žalobcom (verejnoprospešných a podnikateľských) je nevyhnutné postupovať prostredníctvom určenia koeficientu ako podielu podnikateľskej a nepodnikateľskej činnosti, pričom podľa žalobcu tento podiel nie je výsledkom každého zdaňovacieho obdobia samostatne. V tejto časti žalobca vidí rozhodnutie krajského súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a pre rozpor s platnou právnou úpravou. Uvedený postup je potrebné kvalifikovať ako zásadný právny rozpor s európskymi princípmi zaväzujúcimi Slovenskú republiku, a to princípu legitímnych očakávaní a zásadou rovnakého rozhodovania v skutkovo rovnakých alebo porovnateľných veciach (čl. 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach, ktorý sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na daňové konanie.

Žalobca nesúhlasí s odôvodnením žalobou napadnutého rozsudku v časti konštatujúcej podrobné zdôvodnenie rozlíšenia činností vykonávaných žalobcom z hľadiska verejnoprospešnosti alebo podnikateľskej činnosti pre účely určenia DPH za sporné zdaňovacie obdobie, nakoľko z rozhodnutia správcu dane nie je zrejmé, prečo a z akých právnych a skutkových dôvodov kontrolované činnosti nemôžu byť posudzované ako činnosti nepodliehajúce dani. Podľa názoru žalobcu bolo zákonnou povinnosťou súdu vysporiadať sa s tým u každého jednotlivého plnenia a rozlíšiť a uviesť presné rozlišovacie kritériá – charakter cieľa a dôvod činnosti žalobcu. Nepostačuje všeobecné konštatovanie bez právne relevantných dôkazov.

Žalobca v odvolaní taktiež poukazuje na skutočnosť, že prvostupňový súd sa nevysporiadal s ustálenou rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré v žalobe ako i v odvolaní poukazoval, predovšetkým dáva do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5SŽ/98-105/00, ktorý detailne rozoberá právne a skutkové okolnosti posúdenia charakteru a účelu činnosti príspevkovej organizácie obce N..

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu poukázal na skutočnosť, že veci vedené na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 7S/74/2009 a 7S/52/2009 boli spojené na spoločné konanie a predmetom preskúmania boli rozhodnutia žalovaného č. I/223/6101-38053/2009/992517-r z 25. marca 2009 a rozhodnutia č. I/223/9949-61818/2009/992517-r zo 17. júna 2009. K námietke žalobcu ohľadom určenia koeficientu ako podielu

podnikateľskej a nepodnikateľskej činnosti uviedol, že z obsahu námietky sa nedá posúdiť, na aký spôsob určenia koeficientu, vzhľadom na zmiešaný charakter činnosti, a to verejnoprospešný a podnikateľský, chcel žalobca v odvolaní poukázať.

Podľa ustanovenia § 21 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších (ďalej len „zákon o DPH“) predpisov platiteľ vypočíta pomernú časť odpočtu dane prostredníctvom koeficientu vtedy, ak uskutočňuje zdaniteľné plnenia, pri ktorých má nárok na odpočet dane a zdaniteľné plnenia, pri ktorých nárok na odpočet nemá. Podľa § 20 ods. 4 citovaného zákona platiteľ nemá nárok na odpočet dane, ak uskutočňuje plnenia oslobodené od dane podľa ustanovenia § 26 zákona. V prípade poskytnutia zdaniteľných plnení oslobodených od dane to bolo správcom dane aj zohľadnené v zmysle § 21 ods. 3 zákona o DPH vypočítal už ročný koeficient. Citované ustanovenie ani neumožňuje výpočet koeficientu podľa jednotlivých štvrtrokov.

Žalovaný poukázal na to, že ak platiteľ príjme zdaniteľné plnenie na uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení a zároveň na iný účel ako uskutočňovanie zdaniteľných plnení, potom má v zmysle ustanovenia § 20 ods. 1 zákona o DPH nárok na odpočet iba v pomernej výške zodpovedajúcej rozsahu použitia prijatého zdaniteľného plnenia na uskutočňovanie svojich zdaniteľných plnení (strana 6 protokolu).

Nesúhlasil s námietkou žalobcu ohľadne nedostatočného rozlíšenia činnosti, pretože správca dane v protokole ako aj v dodatočnom platobnom výmere, vychádzajúc pritom zo zakladacej listiny a štatútu žalobcu, presne špecifikoval zdaniteľné plnenia, t.j. plnenia podliehajúce dani z pridanej hodnoty a plnenia, ktoré boli vykonané v rámci hlavnej činnosti, teda plnenia mimo režimu dane z pridanej hodnoty. Dôsledne pritom vykonal rozlíšenie činností podľa obsahu, aj podľa toho, pre koho bolo vykonané. Podľa žalovaného je prioritným dôkazným prostriedkom preukazujúcim vyššie uvedené skutočnosti faktúra, ktorá obsahuje charakter fakturovanej služby a odberateľa, v prospech ktorého dodávateľ túto službu vykonal. Správca dane však za účelom špecifikácie hlavnej činnosti a podnikateľskej činnosti použil aj iné dôkazné prostriedky (napr. živnostenský list, rozhodnutie o udelení licencie na podnikanie v energetických odvetviach, zakladaciu listinu, Štatút Mestského podniku služieb, zápisnice o ústnom pojednávaní).

Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu proti rozsudku krajského súdu priznať úspech nie je možné.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa názoru odvolacieho súdu, v záhlaví prvostupňového rozsudku chýbajúce číselné označenie rozhodnutia žalovaného z 25. marca 2009, ktorý uviedol žalobca, nie je dôvodom na zrušenie rozsudku prvostupňového súdu podľa § 221 ods. 1 OSP. Ide totiž o zrejmu chybu v písaní rozsudku, ktorú ani sám žalobca nežiadal podaním svojho odvolania opraviť, nakoľko aj zo záhlavia prvostupňového rozsudku je zrejmé, že predmetom súdneho preskúmania boli dve rozhodnutia žalovaného a to z 25. marca 2009 a 17. júna 2009 a boli podrobne uvedené v odôvodnení rozsudku napadnutého odvolaním a boli aj obsahom spojených súdnych spisov. Účelom súdneho prieskumu v rámci odvolacieho konania nie je pre formálnu chybu v písaní zrušiť rozsudok prvostupňového súdu, ale v veci meritórne prejednať a odvolací súd preto predmetnú vadu odstránil tým, že číselné označenia rozhodnutí uviedol v záhlaví svojho rozsudku.

Podľa § 21 ods. 2 a ods. 4, § 22 ods. 1 až ods. 3 zákona č. 303/1995 Z. z. o rozpočtových pravidlách účinného do 31. decembra 2004 (ďalej len „zákon o rozpočtových pravidlách“) príspevkové organizácie sú aj právnické osoby obce, ktoré sú na rozpočet obce zapojené príspevkom. Platia pre ne finančné vzťahy určené obcou v rámci ich rozpočtov. Zriaďujú sa rozhodnutím obce na plnenie úloh obce, t.j. na plnenie ich základných verejných funkcií alebo na verejnoprospešné činnosti, ktoré sú na základe osobitných predpisov alebo rozhodnutia príslušných orgánov úplne alebo čiastočne financované z rozpočtu obce. Príspevková organizácia je právnická osoba, ktorá svoje príjmy používa na financovanie vlastnej činnosti a doplnenie zdrojov sa zabezpečuje z rozpočtu obce. Môže vykonávať podnikateľskú činnosť len po predchádzajúcom písomnom súhlase zriaďovateľa za podmienok ustanovených týmto zákonom a osobitným predpisom.

Podľa § 42 ods. 1 až 4 zákona o rozpočtových pravidlách príspevková organizácia môže vykonávať so súhlasom zriaďovateľa podnikateľskú činnosť nad rámec hlavnej činnosti, pre ktorú bola zriadená, iba ak plní úlohy určené zriaďovateľom. Náklady na podnikateľskú činnosť musia byť kryté výnosmi z nej. Prostriedky získané touto činnosťou používa príspevková organizácia na skvalitňovanie služieb poskytovaných v oblasti hlavnej činnosti. Príspevková organizácia sleduje podnikateľskú činnosť na samostatnom bežnom účte. Príjmy (výnosy) a výdavky (náklady) z tejto činnosti sa nerozpočtujú. Ak je hospodárskym výsledkom podnikateľskej činnosti k 30. septembru rozpočtového roka strata, vedúci príspevkovej organizácie je povinný zabezpečiť, aby bola do konca rozpočtového roka vyrovnaná, alebo urobiť také opatrenia na ukončenie podnikateľskej činnosti, aby sa v ďalšom rozpočtovom roku už nevykonávala. Zisk z podnikateľskej činnosti príspevkovej organizácie po zdanení je zdrojom rezervného fondu príspevkovej organizácie.

Podľa § 15b ods. 1 písm. c/ zákona č. 511/1992 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2003 (ďalej len „zákon o správe daní“) opakovanou daňovou kontrolou sa rozumie daňová kontrola tej istej dane u daňového subjektu za zdaňovacie obdobie, za ktoré už bola vykonaná na podnet odvolacieho orgánu podľa § 48 ods. 1. Opakovanou daňovou kontrolou nie je preverenie výsledku daňovej kontroly v rámci konania o riadnych opravných prostriedkoch alebo mimoriadnych opravných prostriedkoch (§ 15b ods. 3 písm. a/ citovaného zákona).

Podľa § 45 ods. 1 a ods. 2 zákona o správe daní, ak tento zákon alebo osobitný zákon

neustanovuje inak, nemožno vyrubiť daň ani rozdiel dane po uplynutí piatich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie alebo hlásenie alebo v ktorom bol daňový subjekt povinný daň zaplatiť bez povinnosti podať daňové priznanie alebo hlásenie, alebo v ktorom daňovému subjektu vznikol nárok na vrátenie nadmerného odpočtu alebo nárok na vrátenie dane. Ak bol pred uplynutím lehoty vykonaný úkon smerujúci na vyrubenie dane alebo rozdielu dane, plynie päťročná lehota znova od konca roka, v ktorom bol daňový subjekt o tomto úkone vyzrobený.

Podľa § 24 ods. 1 zákona o DPH platiteľ je povinný viesť osobitne záznamy o prijatých a uskutočnených zdaniteľných plneniach v tuzemsku a osobitne záznamy o dovoze tovaru, v ktorých uvedie údaje rozhodujúce na určenie dane podľa jednotlivých zdaňovacích období. Tieto záznamy vedie v členení podľa jednotlivých sadzieb dane a oslobodenia od dane. O prijatých zdaniteľných plneniach a o dovoze tovaru vedie platiteľ záznamy v členení na plnenia s možnosťou odpočítania dane, bez možnosti odpočítania dane a na plnenia, pri ktorých je povinný použiť koeficient podľa § 21.

Podľa § 24 ods. 2 zákona o DPH platiteľ, ktorý nie je založený alebo zriadený za účelom podnikania, je povinný osobitne viesť záznamy podľa odseku 1 v rozsahu jeho podnikania.

Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne vysporiadal s hodnotením zákonnosti postupu správcu dane ako i zákonnosti rozhodnutia žalovaného odvolacieho správneho orgánu, pričom dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

Predmetom preskúmovacieho súdneho konania v danej veci sú rozhodnutia a postup, ktorým žalovaný správny orgán rozhodoval o povinnosti žalobcu zaplatiť rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie I. štvrťrok 2002 a III. štvrťrok 2003, pričom o oboch zdaňovacích obdobiach boli vyhotovené protokoly a na základe ich prejednaní vydané dodatočné platobné výmery. Spornou medzi účastníkmi ostala otázka, či daňové orgány oboch stupňov postupovali správne pri určení, ktoré z činností žalobcu nemali verejnoprospešný charakter, a teda išlo o podnikateľské činnosti považované za zdaniteľné plnenia. Žalobca tvrdil, že všetky ním vykonávané činnosti mali verejnoprospešný charakter a daňové orgány dospeli k záveru, že v danom zdaňovacom období žalobca vykonával

súčasne verejnoprospešné činnosti a podnikateľské činnosti, ktoré posúdili ako zdaniteľné plnenia.

Relevantné námietky žalobcu (týkajúce sa právoplatne skončenej veci, nepreskúmateľnosti rozhodnutia, rozlíšenia činností, potreby postupovať prostredníctvom určenia koeficientu, vykonania daňovej kontroly, nepreskúmateľnosti a zmätočnosti) sú opakované. Náležite sa s nimi zaoberal krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Pokiaľ žalobca namietal, že daňové orgány sa dostatočne nevenovali otázkam rozlíšenia činností, ktoré žalobca vykonával v kontrolovanom zdaňovacom období, možno len zopakovať, že správca dane v súlade so skutkovými a právnymi závermi, vyslovenými žalovaným správnym orgánom v rozhodnutiach, zrušujúcich platobné výmery správcu dane, vykonal opakovanú daňovú kontrolu za roky 2002 a 2003, o výsledku ktorých vyhotovil protokoly z 3. decembra 2008 za rok 2002 a z 12. februára 2009 spolu s dodatkom č. 1 z 25. februára 2009 za rok 2003, s ktorými bol žalobca oboznámený a z ktorých jasne a zrozumiteľne vyplýva, ktoré činnosti považoval správca dane za činnosti vykonávané v rámci hlavnej činnosti žalobcu (teda za verejnoprospešné činnosti) a ktoré považoval za podnikateľské činnosti. Skutkové zistenia uvedené v protokoloch o opakovanej daňovej kontrole uviedol správca dane aj v dodatočných platobných výmeroch zo dňa 30. decembra 2008 za I. štvrt'rok 2002 a zo dňa 3. marca 2009 za III. štvrt'rok 2003 a aj s presným vymedzením činností, vykonávaných žalobcom v kontrolovaných zdaňovacích obdobiach roku 2002 a 2003, ktoré považoval správca dane za činnosti verejnoprospešného charakteru a tých, ktoré považoval za podnikateľské činnosti. Náležite odôvodnil, z ktorých dokladov predložených žalobcom vychádzal, k akým skutkovým zisteniam z týchto dokladov dospel a aký právny záver pri hodnotení jednotlivých dokladov, ktorými žalobca preukazoval uskutočňovanie svojej činnosti v kontrolovanom období, vyvodil.

Aj odvolací súd sa stotožnil so závermi daňových orgánov oboch stupňov, že povinnosťou žalobcu ako registrovaného platiteľa dane z pridanej hodnoty bolo presne a jednoznačne odlišovať činnosti vykonané v súvislosti s jeho základným poslaním (verejnoprospešnou činnosťou) a činnosti vykonané pre ostatné subjekty, napr. pre podnikateľov, pre iné obce, ako i pre občanov iných obcí.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd sa plne stotožňuje s názorom Krajského súdu v Košiciach (a žalovaného správneho orgánu), že správca dane pri vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty za I. štvrťrok 2002 a III. štvrťrok 2003 postupoval v súlade so zákonom, keď pri vybraných činnostiach (poskytovaných službách) žalobcu ustálil, že ide o výkon podnikateľskej činnosti (a nie o zabezpečenie verejnoprospešných služieb), pričom rozlišovacím kritériom bol účel, resp. dôvod pre ktorý bola konkrétna služba poskytnutá.

Žalobca nenamietal, žeby žalovaný nesprávne vyrubil daň pri nejakom konkrétnom poskytnutom plnení. Namietal, že krajský súd neodôvodnil, prečo vybrané posudzované činnosti žalobcu podliehajú dani z pridanej hodnoty. Najvyšší súd nesúhlasí s touto námietkou žalobcu, nakoľko z napadnutého rozsudku je zrejmé, akými kritériami sa krajský súd riadil, t. j., či išlo o činnosť v prospech obce ako zriaďovateľa, alebo či išlo o činnosť, ktorej cieľom je dosiahnutie zisku – podnikateľskú činnosť.

So všetkými relevantnými námietkami žalobcu sa vysporiadal už žalovaný správny orgán v odôvodnení napadnutých rozhodnutí ako aj krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto nebude opakovať odôvodnenie preskúvaných rozhodnutí žalovaného správneho orgánu a ani odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ale na ne ako na vecne správne a postačujúce odkazuje (§ 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v znení zákona č. 384/2008 Z. z., účinného od 15. októbra 2008). V súdnom odvolacom konaní nevyšli najavo žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa bolo potrebné osobitne zaoberať.

Odvolací súd nemohol prihliadnuť na námietku žalobcu uvedenú v odvolaní, že vzhľadom na zmiešaný charakter činnosti (verejnoprospešnej a podnikateľskej) bolo potrebné postupovať prostredníctvom koeficientu ako podielu podnikateľskej a nepodnikateľskej činnosti, ktorý podiel ale nie je výsledkom každého zdaňovacieho obdobia samostatne, pričom žalobca uviedol, že na túto skutočnosť dostatočne poukázal už v žalobe. Po preskúmaní predloženého spisu (ako súdneho tak aj administratívneho) odvolací súd zistil, že uvedenú námietku žalobca neuplatnil v odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa a súd v rámci súdneho prieskumu vychádza zo skutkového stavu veci v čase rozhodnutia, ktoré je predmetom súdneho prieskumu, teda v danom prípade v čase rozhodnutia žalovaného správneho orgánu (§ 250i ods. 1 OSP), a tiež uvedenú námietku

žalobca nevzniesol ani v žalobe, v dôsledku čoho ju žalobca uplatnil po uplynutí zákonnej lehoty ustanovenej v § 250b ods. 1 OSP.

Pre úplnosť odvolací súd vychádzajúc z obsahu administratívneho spisu k namietanej prekážke právoplatne rozhodnutej veci za zdaňovacie obdobie I. štvrťroka 2003 uvádza, že predmetom daňovej kontroly na preverenie uplatneného nároku na vrátenie nadmerného odpočtu na DPH bolo iné zdaňovacie obdobie, konkrétne I. štvrťrok 2002 a III. štvrťrok 2003, a nie žalobcom namietané zdaňovacie obdobie I. štvrťroka 2003.

Možno sa stotožniť s právnym názorom krajského súdu, že žaloba nebola dôvodná, nakoľko žalovaný sa v rámci žalobami napadnutých odvolacích správnych konaní riadne vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a svoje rozhodnutia odôvodnil racionálnym zhodnotením skutkového stavu vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu a postupu prvostupňového správneho orgánu s prihliadnutím na relevantné hmotnoprávne a procesné ustanovenia daňových predpisov.

Zákonom č. 479/2009 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní a poplatkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov bolo s účinnosťou od 1. januára 2012 zrušené Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Banskej Bystrici, ktorého pôsobnosť a právomoci na úseku správy daní a poplatkov prešli na novozriadené Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, podľa informácií poskytnutých Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky v Bratislave, t. č. pre oblasť správy daní a poplatkov pôsobiace na adrese Lazovná ulica 63, 974 01 Banská Bystrica. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 107 ods. 4 OSP v spojení s § 250 ods. 4 OSP na strane žalovaného koná s vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP a § 250k ods. 1 OSP, keď žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci náhradu trov konania nepriznal a žalovanému v takomto konaní nárok na náhradu trov zo zákona neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 16. októbra 2012

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská